

НАДЕЖДА – ОЧАКВАНЕТО ЗА НЕЩО ДОБРО

Дейвид Уилкерсън

27 Юли 2009

Слушаме много за надеждата – от политици, от много книги, от записи и други медии, но онова, което се предлага не изглежда да е трайно.

Може да се запалим и окуражим от това, което чуваме в тези послания, да се почувстваме ободрени и обнадеждени за известно време. Но то не е твърда, изпитана надежда, и скоро повяхва.

Целият свят копнее за стабилна надежда. Съкровения вик на много хора по света в момента е: „Моля ви, някой, някъде да ми даде някаква сигурна надежда.“

Ние копнеем да чуем да се проповядва мощно, променящо живота послание на надежда, което ще ни издигне над всичките ни страхове и изпитания, и ще ни постави върху твърда надежда.

Има много книги, писани от хора, които са поддържали надеждата си по време на ужасни трагедии и трудности. Техните свидетелства ни окуражават и издигат вярата ни. Но, нека повторя, вярата ни повяхва, когато в живота ни дойде някое жестоко изпитание. Страданията, които преживяваме смачкват всяка твърда надежда, която си мислим, че имаме. Защо?

Надеждата не е чувство. Кажи ми колко пъти са се проваляли очакванията ти за нещо добро? Колко пъти е била разбита човешката ти надежда? Колко пъти си се чувствал като апостол Павел, който каза, че е преживял ураган в морето: „Накрая изчезна всяка надежда да бъдем спасени“ (Деяния 27:20)?

Павел ни казва, че света няма надежда.

Павел писа до църквата в Солун: „А не желаем, братя, да останете в неизвестност за ония, които умират, за да не скърбите както другите (света), които нямат надежда“ (1 Солунци 4:13).

Но ние, Божиите хора имаме „надежда, която имаме като здрава и непоколебима котва“ (Евреи 6:18-19). По този начин ние сме призвани: „И желаем всеки от вас да показва същото усърдие за пълна увереност в надеждата до край“ (6:11).

Така се моли и Павел: „А Бог на надеждата да ви изпълни с пълна радост и мир във вярването, тъй щото чрез силата на Светия Дух да се преумножава надеждата ви” (Римляни 15:13).

Според Павел, когато става дума за надежда, трябва да присъства работата на Светия Дух. Но как се изпълваме с тази надежда? Как се радваме и сме напълно уверени в нея?

Семето на надежда, разбира се, е посадено при спасението. Но трябва да има развитие при ходенето ни с Исус.

Павел ни описва пътя на истинската надежда.

Книгата Евреи ни казва, че имаме надежда, която служи като „котва за душата и която прониква в това, което е вътре, зад завесата” (Евреи 6:19).

Накратко, пътят на надеждата започва, когато сме напълно убедени, че сме в правилни взаимоотношения с Бог. Говорим за увереността, че имаме мир с Бог. А Павел ни дава това уверение, казвайки: „И така, като сме оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос” (Римляни 5:1).

В една известна, стара църковна песен, автора казва: „Надеждата ми е изградена само върху кръвта и праведността на Исус.”

Всъщност, това е мира: да вярваш в Божието обещание, че чрез вяра в пролятата от Христос кръв, Той ме счита (признава) за праведен и Го прави, въпреки че аз не съм съвършен. А праведността Му ми е дадена не чрез някое добро дело, което съм направил, а единствено чрез вяра.

Истината е, че не можеш да имаш истински мир и надежда, докато все още се колебаеш дали си приет в Христос. Това приемане е базирано не на онова, в което плътта или дявола те обвинява, че си, но единствено на онова, което Бог вижда, че си в Христос.

Павел потвърждава, че сме приети от Бог в Христос:

„Защото, ако бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син, когато бяхме неприятели, колко повече сега, като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот” (Римляни 5:10).

Въпреки това, нашите сърцата ни осъждат, когато се провалим.

Въпреки че нашите сърцата ни осъждат, Йоан ни казва: „Но ако някой съгреша, имаме Застъпник при Отца – Исус Христос Праведния” (1 Йоан 2:1). Нека ви дам пример за това от живота на Исус.

Денят, преди да бъде разпнат, Той изми нозете на учениците Си и каза на тези несъвършени мъже: „Който се е окъпал, няма нужда да умие друго освен краката си, а е цял чист; и вие сте чисти, но не всички” (Йоан 13:10).

Може би се чудиш: „Как можа да каже Исус, че тези ученици бяха чисти?” Всеки случаен наблюдател на сцената би останал изумен от твърдението на Христос. Единадесетте мъже, на които Той говори, вече бяха показали гордост, неверие, егоизъм, амбиция, алчност, непостоянство, отмъстителност.

Истината е, че Христос каза това за тях, понеже ги беше избрал. Той ги беше поставил в пътя на светостта. Това стана изцяло по благодат!

Исус знаеше какво има в сърцата на учениците, въпреки очевидното им несъвършенство. Нещо повече, Той видя в бъдещето, че ще дойде време на съкрушеност и разкаяние. Това е свидетелството на Господ: „Но на този ще погледна — на окаения и съкрушения духом, и който трепери от словото Ми” (Исая 66:2).

Да кажем, че ви накарам да изброите всички грехове, които извършиха тези ученици. Спокойно мога да кажа, че ти и аз сме били виновни за същите грехове в даден период от живота си. Но Исус има отговор за всички нас: „И така, като сме оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос” (Римляни 5:1).

Пътят на надеждата води до „изпитания и много скърби”.

Пътят на надеждата е път на страдание, скръб и болка. Няма значение колко благочестив, любящ или добър си. Ако Христос живее в теб, ще бъдеш участник в страданията Му.

„А се радвайте, доколкото сте участници в страданията на Христос” (1 Петрово 4:13). Петър ни казва ясно: „Радвайте се в страданията си.” И Павел казва нещо подобно: „Радвайте се в надеждата на Божията слава.”

Да се радвам в страданията? Това е един от най- трудните стихове в Библията. Но Павел стига още по-далеч:

„И не само това, но се и хвалим със скърбите си” (Римляни 5:3). Тук той не говори за вик или възклицание, които трябва да наддадем въпреки изпитанието си. По-скоро онова, което той описва, е да бъдем в състояние да видим Исус в изпитанието си. Независимо от съвсем реалните ни човешки страхове, независимо от ситуацията, която изглежда напълно безнадеждна, ние все още можем да кажем: „Бог ще направи път.”

Разбира се, може да се каже: „Няма такъв път към „зряла“ надежда“.

Някои християни могат да заявят: „Пътят на надеждата е следния: надеждата ми почива на „Христос в мен, надеждата на славата“ (виж Колосяни 1:27).

Абсолютно правилно. Но ако Христос е в нас, Той ще ни заведе до пътя, който Павел описва. Вижте, Святият Дух иска надеждата ни да е нещо повече от теологическа фраза. Това трябва да е твърда надежда, със сигурни основи. Накратко – надеждата ни трябва да бъде: „Христос, Който работи в нас.“

Ето пътят, който Павел чертае:

Първо, има пълна увереност, че си оправдан чрез Христовата кръв (Римляни 5:1).

Второ, точно тази увереност дава мир на душите ни (5:1).

Трето, уверени сме, че имаме достъп до Божия трон по всяко време (5:2). Това означава все повече да призоваваме Господ с молитви „чрез които стоим“ (5:2).

Четвърто, започваме да се радваме в славата на рая, който идва за нас. „Радваме се в надеждата на славата.“

Пето, ние се хвалим в изпитанията си. Едно е да се радваш в надеждата на небето. Друго е изцяло да се радваш по време на изпитания. А идеята да се хвалиш по време на изпитания е невъзможна за човешкия ум. Тя е възможна само за онези, които вярват в онова, което Божието Слово казва за страданието: Христос работи в нас по време на всяко изпитание.

Павел описва пътя по този начин: „Скръбта произвежда търпение, а търпението – опитност, а опитността – надежда“ (Римляни 5:3-4). Виждате ли? Скръбта произвежда търпение. Търпението - опит, а опитността – надежда.

Нека ви кажа как опитността произвежда надежда.

Бог използва хората Си, за да дава надежда.

Когато аз се нуждая от някаква надежда, искам да говоря с човек, когото познавам, и който има опит със скръбта и болката. Не желая някой, който ще ми наговори плитки баналности като: „Просто устоявай. Просто вярвай в Бог.“ Страдащата ми душа не може да се трогне от празните думи на човешкото съчувствие.

По-скоро бих говорил половин час с вярващия, който наскоро ми изпрати имейл за това как е трябвало да гледа жена си бавно да умира от болестта на Лу Гериг. Докато този човек ми описваше дълбочината на болката си, той каза: „Бог е добър. Той ми помага да премина през това.“

Също така бих искал да говоря с християнката от Индонезия, която преживява физическа болка в продължение на години с безрезултатни постоянни операции. Въпреки изпитанието си, тя хвали Бог и Му отдава слава за всичко. Това е човек, който има и търпението, и опитността в страданието, които водят до надежда.

Вярата и надеждата ми са силно окуражени от приятели, за които знам, че са ветерани в духовната война.

Бил съм свидетел на много мъка, изживяна от тези верни приятели и познавам настоящите им страдания, скръб и болка. Когато им се обадя, ги питам: „Как я караш?“ Знам отговора предварително и това ми дава огромна надежда.

Те не се преструват и са напълно честни в отговорите си: „Дейвид, изпитвам болка. Понякога тя ме съкрушава и ме боли толкова много, че плача.“

Тези светии са в огъня на страданието, но за тях винаги има утешително слово: „Бог ще ме изведе от това. Знам, че е верен и Му вярвам. Знам, че Той е с мен.“

Почти всеки път, когато говоря с тях, тези победители имат истинско и устойчиво слово за мен – нещо, което Бог им е показал в дълбините на изпитанието им. Твърдата им вяра по време на страданието им изгражда собствената ми вяра по време на моето изпитание.

Когато се сблъскам с твърдата вяра на тези светии, Святия Дух продължава да ми напомня за Второзаконие 8:2-3:

„И да помниш целия път, по който ГОСПОД, твоят Бог, те води през тези четиридесет години в пустинята...

И Той те смири и те остави да гладуваш, и те храни с манна, която нито ти познаваше, нито бащите ти познаваха, за да ти покаже, че човек не живее само с хляб, а човек живее с всяко слово, което излиза от устата на ГОСПОДА.“

Повтарям си тези думи в дните, когато страдам: „Аз живея чрез всяко слово, което излиза от устата на Господ.“

Ако не можем да вярваме на Божието Слово, ако Библията не е вдъхновеното Божие Слово, тогава живота е напразен. Не би имало надежда по лицето на земята.

Когато това слово от Второзаконие беше дадено на Израил, условията в пустинята бяха станали много плашещи за тях. Бог им беше позволил да преживеят болките на глада и жаждата. И тогава, от самата Божия уста, ние чуваме тези думи: „Ще те смиря и няма да те оставя да гладуваш и да жадуваш. Понеже исках да ти покажа, че можеш да Ми вярваш. Можеш да живееш от обещанията Ми.“

Бог нямаше да остави народа Си да гладува или да умре от жажда. Той знаеше точно какво щеше да направи, за да ги освободи. Затова е още по-трагично, че никой, освен Исус Навиев и Халев не се изправиха с вяра и не казаха: „Дори и да умра по пътя, ще продължа да вярвам.“ „И да ме убие, пак на Него се надявам“ (Йов 13:15). „При кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот“ (виж Йоан 6:68).

Възлюбени, Бог има план за освобождението ви.

Нашият Господ знае как да освободи страдащите.

О, колко много се нуждаем Святия Дух да ни води и утешава по време на изпитания. Без Неговото присъствие, без ежедневното изливане на силата Му, никой от нас не би успял. Никое човешко знание, никое съсредоточаване върху проблема не би оцеляло в ежедневните изпитания по пътя ни.

Всеки ден трябва да се предаваме на разкритото Божие Слово и да вярваме, че Святия Дух ще го направи реалност в живота ни. „Чрез словото на ГОСПОДА бяха направени небесата и цялото им войнство — чрез дъха на устата Му... Защото Той каза и стана; Той заповяда и се утвърди“ (Псалм 33:6, 9).

След като Бог създаде всичко със словото и дъха Си, няма ли Той – в Неговото време – да изговори надежда за теб в изпитанието ти? Той знае точно как да даде истинска, трайна, сигурна и твърда надежда.

Ще приключи посланието си с това слово: „Облегни се на ГОСПОДА и Го чакай“ (Псалм 37:7). Нека Бог направи преживяването ти да се превърне в надежда и живот за теб. Амин!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2009 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Hope — The Expectation of Something Good](#) / [Надежда – очакването за нещо добро](#)